

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, declarat de inculpatul

*Ceban Lilia XXXXXXXX, XXXXXX XX XX XXX
XXXX, XXXXX XX XXXXXX X. XXXXXXX,
X-XXX XXXXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.03.2014 - 07.04.2016;

Instanța de apel: 27.04.2016 - 17.05.2016;

Instanța de recurs: 03.08.2016 - 08.02.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 07 aprilie 2016, Lilia Ceban a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 191 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar pentru femei de tip semiînchis, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă, fiind dispusă încasarea de la Lilia Ceban în beneficiul SC „Regar Grup” SRL suma de 9766 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Lilia Ceban, activând în calitate de vânzătoare și fiind persoană cu funcție de răspundere în baza contractului individual de muncă nr. 13-m-2013 din 05 februarie 2013, la magazinul alimentar al SC „Regar Grup” SRL, amplasat pe adresa or. Strășeni, str. Ștefan cel Mare, 76, având intenția sustragerii pe ascuns a averii proprietarului, contrar atribuțiilor de serviciu, în perioada 04 februarie 2013 – 24 februarie 2013, profitând de situația de serviciu a însușit ilegal din casieria SC „Regar Grup” SRL suma de 9776 lei.

În rezultatul săvârșirii infracțiunii SC „Regar Grup” SRL, i-a fost cauzată o daună materială în sumă totală de 9776 lei.

3. *Avocatul Victor Zagaiciuc în numele inculpatului*, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivare a invocat că, nu au fost acumulate probe pertinente și utile din care ar fi posibil de concluzionat că fapta Lilieii Ceban întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 191 alin. (1) Cod penal.

Faptul că inculpatul nu a însușit bani din casieria magazinului alimentar se

confirmă prin declarațiile inculpatului care coroborează cu declarațiile martorului Tatiana Jdanova.

Mai mult, din raportul de expertiză contabilă se atestă că prin încălcarea prevederilor Legii cu privire la contabilitate de către SC „Regal Grup” SRL, nu este posibil de a constata neajunsul mijloacelor bănești în perioada 05 februarie 2013 – 31 martie 2013 și cine a cauzat acest neajuns.

A indicat apelantul că, nu poate fi pus la baza învinuirii, în calitate de probă, actul de inventariere din 24 februarie 2013, or acesta, conform concluziilor expertului, este întocmit contrar prevederilor Regulamentului privind inventarierea nr. 60 din 29 mai 2012 și nu poate fi considerat drept act de inventariere.

În acest context, apelantul a menționat concluzia finală a expertului care reiterează că activitatea SC „Regal Grup” SRL este una contrară prevederilor legale ce se manifestă prin lipsa actului de primire-predare a mărfurilor, dărilor de seamă pe perioada 05 februarie 2013 – 31 martie 2013 a persoanei responsabile, Lilia Ceban, a lipsei semnăturilor facturilor de primire a mărfii în magazin și din acest motiv nu poate fi reținut faptul neajunsurilor din casieria magazinului, pretinsul neajuns precum și respectiv persoana care ar fi realizat acest neajuns.

Totodată, reprezentantul SC „Regal Grup” SRL, nu a prezentat un contract de răspundere materială încheiat cu Lilia Ceban, prin care acesteia să-i fi fost dată în gestiune și administrare careva bunuri sau surse financiare, fiindcă nu a fost încheiat un astfel de contract.

Faptul existenței unei recipise, a unei pretinse datorii, prin care Lilia Ceban se obligă de a restitui suma de 9000 lei, poartă un caracter civil și respectiv nu cade sub incidența normelor Codului penal.

La fel, nu pot fi puse la baza actului de învinuire declarațiile martorilor acuzării Tatiana Jdanova, Oleg Toderici, Silvia Toderici, Andrei Toderici, or, din explicațiile acestora nu rezultă faptul care ar dovedi că pretinsul neajuns al SC „Regal Grup” SRL, care nu a fost probat, ar fi fost realizat de către Lilia Ceban.

3.1. Avocatul Sorina Arnaut în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, invocând că este neîntemeiată și ilegală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, faptele incriminate Liliei Ceban și-au găsit confirmare prin prisma probelor administrate, care sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele și care combat argumentele invocate în apelurile avocaților Sorina Arnaut și Victor Zagaiciuc în numele inculpatului, cum ar fi: declarațiile reprezentantului părții vătămate, Oleg Toderici (f.d.107-109, 197, vol.I); martorilor Tatiana Jdanova (f.d.111-115, vol.I), Silvia Toderici (f.d.117-119, vol.I), Andrei Toderici (f.d.121, vol.I); procesul-verbal de inventariere nr. 1 din 24 februarie 2013 (f.d.24, vol.I); contractul individual de muncă nr. 13m-2013 din 05 februarie 2013, încheiat între partea vătămată și inculpat (f.d.25, vol.I); actul de inventariere pentru perioada anului 2012, începutul anului 2013 (f.d.52-53, vol.I); procesul-verbal de confruntare dintre martorul Silvia Toderici și Lilia Ceban (f.d.54-55, vol.I); procesul-verbal de confruntare dintre martorul Oleg Toderici și Lilia Ceban (f.d.56-57, vol.I); procesul-verbal de confruntare dintre martorul Tatiana Jdanova

și Lilia Ceban (f.d.58-59, vol.I); recipisa prin care Lilia Ceban și-a luat angajamentul să întoarcă suma de 9766 lei (f.d.26, vol.I).

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului precum că, nu a însușit ilegal suma de 9776 lei încredințată în administrarea sa și a întocmit recipisa fiind speriată de Oleg Toderici, că dacă nu întoarce banii o să facă pușcărie, deoarece sunt combătute de celelalte probe care demonstrează cu certitudine vinovăția acestuia de săvârșirea delapidării averii străine.

Mai mult, Lilia Ceban a recunoscut faptele incriminate, or în ședința de judecată ea nu a negat că periodic lua marfa din magazin în contul salariului, însă nu mai mult de 100 lei și chiar a recunoscut că este datoare părții vătămate, dar nu în cuantumul indicat în rechizitoriu.

Respingând apelurile, instanța a reținut că, împrejurările menționate în partea descriptivă a sentinței, relevă în mod concludent că prima instanță legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale în baza art. 191 alin. (1) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, prima instanță pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de partea apărării.

Cu referire la argumentul avocatului Sorina Arnaut, privind raportul de expertiză judiciară nr. 73 din 26 ianuarie 2016 (f.d.148-155, vol.I), care în opinia sa demonstrează nevinovăția inculpatului, instanța de apel a reiterat că, acest raport nu îl dezvinovățește pe inculpat de săvârșirea delapidării averii străine, deoarece concluziile expertului nu combat faptele reținute în rechizitoriu, iar din răspunsurile expertului se atestă unele încălcări de către SC „Regal Grup” SRL ale prevederilor Legii cu privire la contabilitate și a Regulamentului privind inventarierea nr. 60 din 29 mai 2012 și aceasta nu înseamnă că doar documentele care corespund acestor acte normative pot fi luate în considerație la stabilirea faptului sustragerii averii.

Faptul că partea vătămată SC „Regal Grup” SRL a admis abateri de la legislația în vigoare în ceea ce privește documentația contabilă sau legislația muncii atrage răspunderea acesteia în măsura în care aceste abateri vor fi constatate de către organele abilitate, aceasta însă nu atrage dezvinovățirea inculpatului care, în calitate de vânzător (subiect special al infracțiunii de delapidare a averii străine) a însușit ilegal bunurile părții vătămate încredințate în administrare, beneficiind inclusiv de carențele din activitatea contabilă a părții vătămate.

Față de lucrul judecat de prima instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a indicat că, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal, corect considerând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea de

societate.

5. Inculpatul Lilia Ceban, în temeiul pct. 6), 9), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivare a invocat că, la examinarea cauzei penale instanțele de fond nu au stabilit un punct esențial legal pentru care inculpatul să fie tras la răspundere penală în baza art. 191 alin. (1) Cod penal și nu au stabilit în ce perioadă de timp inculpatul a delapidat averea SRL „Regal Grup” de suma de 9776 lei.

Astfel, conform declarațiilor martorilor Toderici Silvia, Jdanova Tatiana și ale reprezentantului părții vătămate, Toderici Oleg suma de 9776 lei s-a format în perioada de 20 zile până la 24 februarie 2014, când a avut loc inventarierea, adică începând cu 04 februarie 2013. În această perioadă Lilia Ceban nu a avut acces la administrarea bunurilor părții vătămate, deoarece de la 01 februarie 2013 până la 15 februarie 2013, a lucrat martorul Jdanova Tatiana, inculpatul preluând schimbul la 15 februarie 2013. După preluarea schimbului Lilia Ceban a lucrat două zile, pe 15 februarie 2013 și 16 februarie 2013, iar la 17 februarie 2013 a fost internată în staționar la spitalul din or. Strășeni în regim de urgență, din motive de sănătate pentru 7 zile, prezentându-se la serviciu la 24 februarie 2013, spre sfârșitul zilei la insistența telefonică a lui Oleg Toderici, care i-a comunicat că s-a efectuat inventarierea și inculpatul are neajuns de 9000 lei, spunându-i în mod abuziv să întocmească recipisă referitor la suma de 9776 lei, folosindu-se de starea psihologică, știind cu certitudine că Lilia Ceban se afla sub influența medicamentelor, pentru a nu-și agrava starea sănătății, inculpatul a întocmit recipisă, însă nu „sub cuvintele că m-a îndrumat”.

Referitor la obiectul infracțiunii, recurentul a indicat că, din declarațiile martorului Tatiana Jdanova, rezultă că în perioada cât inculpatul a fost internat în spital, i-a împrumutat ultimului suma de 800 lei, pe care a indicat-o în caietul cu datorii, iar fiicele minore se prezentau zilnic la magazin și luau produse, formându-se un neajuns în sumă de 7000 lei.

Consideră recurentul că, astfel martorul Tatiana Jdanova a avut scopul de a ascunde delapidările săvârșite de ea personal în acea perioadă, cunoscând situația precară a sănătății inculpatului.

Specifică recurentul că, prin prisma logicii rezultă că copiii luau marfă zilnic, în sumă de 1000 lei, ce se egalează aproximativ, cu 30 kg de mâncare pe zi, fapt care nu are nici un suport.

La fel, caietul cu datorii a fost ascuns de reprezentantul părții vătămate, Oleg Toderici și neprezentat instanței de judecată la solicitarea inculpatului, fapt ce pune sub negație nepertinența convingerilor instanțelor de fond la stabilirea stării de fapt și de drept la examinarea cauzei penale.

Mai mult, nu a fost stabilit faptul la care dintre produsele alimentare s-a format neajunsul (pâine, carne, lapte etc.).

Subsidiar a invocat recurentul că, instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului invocat în apel de către apărare, că recipisa semnată de inculpat nu poate fi luată ca probă, deoarece aceasta ține de caracterul obligațional din domeniul dreptului civil, iar SRL „Regar Grup”, avea posibilitatea de a se adresa în instanța civilă pentru recuperarea datoriei.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru

inadmisibilitatea acestuia, menționând că instanțele de fond corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just au ajuns la concluzia că Lilia Ceban a săvârșit infracțiunea incriminată, împrejurări care au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiuri pentru recurs stipulate la pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, Colegiul reține că, recurentul nu a indicat concret asupra căror motive invocate în apel, nu s-a expus instanța de apel, care sunt circumstanțele prin care se constată că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, care este eroarea gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, pe care a admis-o instanța de apel, care a afectat soluția instanței și în care normă urma a fi încadrată juridic fapta săvârșită de inculpat, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, recurentul a invocat temeiuri pentru recurs stipulate la pct. 6), 9) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de

apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelurilor a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal se expune în felul următor.

În primul rând, Colegiul penal ține să menționeze că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Prin urmare, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Totodată, este de notat în acest punct de analiză că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurent în cererea de recurs, care în opinia acestuia denotă nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate prin rechizitoriu, Colegiul penal stabilește, că judecând apelurile, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (1) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de

primă instanță (hotărârea CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Pe lângă aceasta, recursul dat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, care nici nu conțin referire la concrete erori de drept și clar definite, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune partea apărării este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Este de observat că motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4 din decizie), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CEDO (hotărârea CEDO Bujnița c. Moldovei), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Mai mult, Colegiul menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că prima instanță, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Lilia Ceban încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 191 alin. (1) Cod penal.

În același context, Colegiul lărgit menționează că, deși art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, totodată Curtea Europeană a clarificat că acest lucru nu impune formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (hotărârea CEDO Van de Hurk c. Olandei).

Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (hotărârea CEDO Hiro Balani c. Spaniei).

Din atare considerente, instanța de recurs opinează că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apeluri, cărora le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art. 6 §1 din CțEDO, deși

obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

La capitolul incidenței temeiului invocat de recurent și prevăzut de pct. 9) alin. (1) art. 427 Codul de procedură penală, Colegiul penal relevă, că condiția esențială pentru tragerea persoanei la răspundere penală constă în aceea, că fapta imputată să fie prevăzută de legea penală ca infracțiune.

Totodată, acest motiv de casare poate fi aplicat și în cazul când la momentul săvârșirii fapta a fost prevăzută de lege ca infracțiune, însă la momentul examinării în recurs a încetat a mai fi considerată ca infracțiune, fiind exclusă din Codul penal, fiindcă nu se poate dispune condamnarea pentru o faptă neincrimată de lege și nu poate exista pedeapsă fără infracțiune.

În viziunea Colegiului penal, în prezenta speță temeiul invocat de către recurent nu este incident ca motiv de casare a hotărârilor judecătorești atacate, deoarece fapta imputată inculpatului este prevăzută de legea penală ca infracțiune și anume conform art. 191 alin. (1) Cod penal, delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului.

De asemenea, instanța de recurs menționează, că fapta săvârșită de către inculpat nu a fost dezincriminată, neîncetând a mai fi infracțiune și nu a fost exclusă din Codul penal. Prin urmare, instanța de recurs constată că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care este prevăzută de legea penală a R. Moldova.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Ceban Lilia XXXXXX*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 07 martie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev